

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Της ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΚΟΜΕΡ

Μ Π Ο Ε Μ

Η χήρα κυρία Πλέξ είχε ένα μικρό εστιατόριον σ' ένα στενό δρομάκι του Κασιδιερά. Ή πελατεία της ήταν λίγο φουριχταί, λίγο εργατικοί και λίγο καθυστερημένοι ποιηταί με μακροί μαλλιά και μαζοχίστες φλοτών γραβάτες, που μάταια προσπαθούσαν ν' αναστήσουν τα παλιά φιλολογικά κέντρα.—Της εποχής που ο Μωρέας στερούσε το μονόζυγιο στο μάτι και γράφει τις μεγαλύτερες κορυφές της ποιήσεως απ' το θρόνο που τους είχαν στήσει οι αιώνες, ενώ ο Βερβάν, μόνος σε μια γωνία, μεθυσμένος από άφροντα, έγραφε πάνω στα βρούκια μανιέτας του εστιατορίου θύνοος στη Παναγία, την παρηγορητική καθάρσεως και αιώνιου άναστήρου φωτός...

Η κυρία Πλέξ — χοντρή μεσοτάτη γυναίκα — καθότανε απ' το πρωί ως το βράδυ μπρος στο ψηλό πάζλο της, επιβλέποντας τη ζίνιση του καταστήματός της. Ο κόσμος που σχηματίζουν τα μαλλιά της πίσω απ' το κεφάλι της, και το άκομφο φόρεμά της μαρτυρούσαν πως η γυναίκα αυτή μοιολογεί δεν έγρασε άκόμα ύστώσο δεν άναίφεται την άνάγη νά έπιδείξη τα χαρίσματα του φίλου της. Το χαμόγελο της που άνθιζε στα χείλη της ήταν καθωρόσ... έμποροί!... Η ύψηροσία του εστιατορίου άπτελείτο από την κοινότητα της, που έφτανε την κοινήνα, και απ' τον άνεμο της, τον Άγγουστο, το σφριτόρο.

Η πελατεία της ήταν ταχτική. Καί όποιοσ έτρωγε κατ' όχη μία φορά έκει, ξαναπήγαινε έπειδή ή τιμές ήταν πολύ χαμηλές. Μία μέρα, μπήκε στο εστιατόριο ένας άγνωστος, κάποιος ψηλός, χλωμός και αδύνατος νέος, που φαινότανε φτωχός και άφοροστος. Τα παλιά τριμμένα ρούχα του διατηρούσαν έν τοίτοις άκόμα κάποια ίχνη κομφοτήτος και τα μάτια του, που λάμπαν παράξενα απ' την άπνεια, σκούριζαν στο πρόσωπό του κάποιον φός έσοτεριζό, που έβγαινε απ' τα βάθη της ψυχής του.

Έβγαγε χωρίς νά βιάζεται καθόλου, κόβοντας το φουρί του με άοργες και τεμπέλινες ζίνισεις. Ήταν τόσο άπασχολημένος με το διάβασμα κάποιου τόμου ποιημάτων, που άφησε τη σάλτσα του φαγητού του νά παρσίγη στο πιάτο. Όταν πέρασε απ' το ταμείο νά κανονίση το λογαριασμό του, δε θυμότανε πιά ούτε ο ίδιος τί είχε φάγει όποτε ή κυρία Πλέξ άναγκάστηκε νά καταγγίγη στην έξαιρητη, προσημνημένο για τέτοια ζητήματα, μημήνη του σφριτόρου Άγγουστου. Ένώ του έδινε τα ρέστα, ζήτησε μ' έπιχαρίστηση τα κάτασπα χείρια και περιποιημένα νύχια αυτού του πελάτου, που διέφερε τόσο πολύ απ' όλους τους συναθημένους. Καί—πράγμα παράξενο για την ηρωική αυτή γυναίκα—δέ ήθελε πολύ νά τον ξαναδεί στο κατάστημα της.

Την άλλη μέρα, ενώ ο Άγγουστος έστρωνε τα τραπέζια, έκανε ξαφνικά τη σκέψη: — Είμαι προίκορος νά δω θα ξαναόρθη σήμερα έξενιος ο άφοροσμένος ποιητής.

Η κυρία Πλέξ δεν είχε την προίκορεια νά μάθη πούδς ήταν αυτός ο ποιητής, ύστώσο όμως τον περιέρινε. Πράγματι, ο συναθητικός νέος ξαναόρθη στο ρεστοριάν την επομένη, κ' έβγαγε όποιος και τήν περασμένη μέρα, άδιάφορα, έχοντας πάντα τα μάτια του ζωοφάνενα σ' ένα τόμο ποιημάτων. Η κυρία Πλέξ άρχισε νά ζητά νά βρη άφορη ν' άνοξη συζήτηση μαζί του.

Ο Άγγουστος όμως στάθηκε πολύ τυχερός απ' αυτή. Τη στιγμή που ο πελάτης έπλενε το καπέλλο του νά ή γίγαιε, του είπε:

— Χαίρετε, κύριε.

— Γειά σου! του άποροίφθηκε ο ποιητής.

Α! δεν ύπηρχε καμιά άμφιβολία πως ήταν ποιητής. Κι' αυτό το κατάλαβαν από το έξης περιστατικό: Κάποιο Σάββατο, κατ' τα τέλη του μηνός, άφού έβγαγε λιγότερο από κάθε άλλη φορά, χωρίς όρεκτικιά και φροφτα, πληρώσε στο ταμείο ντροπαλός και σημαζεμένος, σαν παιδί που το μάλλωσαν και ζήτησε νά του κάνουν πίστωση.

Η κυρία Πλέξ ζόντρεψε νά πετάξη από τη χαρά της, έπειδή της παρουσιαζότανε τέλος μία μοναδική εόκαιρία νά εχαραρίσθη τον έλεκτεό της πελάτη. Καί του άποροίφθηκε άμέσως, χαμογελοστας.

— Μην περιόρεστε καλέ! ζουβέντα νά γίνεται τώρα για τέτοια μικροπράγματα!... Έμεις, ξέρετε, δεν ζάνουμε σε κανένα πίστωση. Μά, για σάς διαφέρει το πράγμα... Φαίνεστε τόσο καθός πρότει κύριός!...

Από τότε ο ποιητής πήγαινε ταχτικά στην κυρία Πλέξ δύο φορές τη μέρα και κανονίσε το λογαριασμό του στο τέλος του μηνός.

Ήξεραν τώρα πως λεγότανε Άλαιν Σαορέ. Καί, σιγά—σιγά, τους είπε και καθάραστα απ' τη ζωή του... Είχε γράψει ένα δοκίμιο για το 'Ωθείο... και τώρα πρόεζε νά δημοσιεύη ένός τόμοος ποιημάτων του.

Όταν βγήκε καμιά φορά αυτός ο τόμος, ο Άλαιν Σαορέ πήγε άμέσως ένα αντίτυπο στην κυρία Πλέξ... Η κοινότητα άφρέωση που είχε γράψει στην πρώτη σελίδα, έκανε την αισθηματική κυρία

Πλέξ νά γίνη ζόζινη σαν παλαούνα, λέξ και τα λίγα έξενια τυπικά λόγια νά ήταν ολόκληρη φλογορή έφοιτική έσομολόγηση.

Έξενιο το μήνα ο Άλαιν δεν πλήρωσε το φαί του. Φυσικά έπρεπε πρώτα νά σοφλήση τον τυπογράφο...

— Κάνετε σά μικρό παιδί, κύριε Σαορέ, του είπε η κυρία Πλέξ, όταν της ζήτησε συγγνώμη γι' αυτό. Νά μη σοτιζέσθε καθόλου. Το μαγαζί μου είναι δικό σας... Μαζάρι νάχαμε πολλούς πελάτες σαν του λόγου σας...

Η κυρία Πλέξ δεν ήξερε, ή φτωχή, με τι τρόπο νά τον πείση πως δεν την ενδιαφέρει κι' αν δεν την πλήρωνε καθόλου. Ένα βράδυ όμως, συνέβη κάτι που άλλαξε ολότελα την κατάσταση. Ο Άλαιν είχε πάει στο εστιατόριο με μία γυναίκα, την οποία έκοιτάζε μες τα μάτια, όσο έτρωγε. Η άγνωστη κείνη φορούσε ζοντά φουράνια, κάλτσες μεταξωτές, τα μπράτσια της ήτανε γυμνά ως άπάνω και τα χείλια της ήτανε πάντα μισάνοιχτα σά νά μαρτυρούσαν κανένα φιλί.

Η κυρία Πλέξ άοργισε νά νοιώθει τα φιλία της ζήλειας νά της τρώνε την καρδιά! Καί όταν ο Άγγουστος πήγε και της είπε νά γράψη στο λογαριασμό του Άλαιν και το φαί της κυρίας, ή χήρα ζιτροίσε απ' το καζό της. Τα χείρια της έτρωσαν και δεν μπορούσε νά πιάση το μολύφι.

Έξενιο το βράδι, της στάθηκε αδύνατο νά κλείση μάτι όλη τη νύχτα. Απ' τη μία μεριά την έπνιγε ή άγανάκτηση—άκομς έκει, νά τολμήσει νά φάη βροφές στο μαγαζί της με μία βρομοχορζέτα—κι' απ' την άλλη άοργισε και ή ίδια νά καταλαβαίνει πως ο Άλαιν δεν της είτανε τόσο άδιάφορος. Καί της έλεγε μέσα της πως φοβότανε μήπως τον χάσει, κ' ή σκέψη αυτή την έκανε νά ντροπέται για τα αισθηματά της. Τώρα, στην ήλιεία της μ' ένα παιδί!...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο Άλαιν πήγε και πάλι με την άγνωστη κείνη γυναίκα. Η κυρία Πλέξ έβλεπε όλα τα δονατά της, νά μην άρρίσει νά φανη ή δυσαρεσκαία της. Προσπαθούσε νά δικαιολογήσθον τον Άλαιν και νά πείση τον έαυτό της πως δεν ύπηρχε τίποτα μεταξύ αυτού και της έμορφης έξενιης νέας.

Μά όταν ο Άλαιν παρουσιάσθηκε καί πάλι το βράδι με την φίλη του, ή κυρία Πλέξ άντελήθη πιά και μόνη της πως είχε διαλυθεί για πάντα το γλυκό όνειρο, που είχε πλάσει για μία στιγμή με τη φαντασία της, χωρίς νά τολμήσει νά τ' όμολογήση ούτε στον ίδιο της τον έαυτό. Καί τότε μόνια άεχισε νά λαμβάνη ύπ' όψη της πως ο Άλαιν της χροστούσε πολλά λεπτά. Άν όμως έχοτότανε νά φάη πρόνος του, είτανε πρόθυμη νά του ζάνη πίστωση ένα ολόκληρο χρόνο. Ένώ τώρα...

Το αίμα άνεβραζε στο κεφάλι της, δέν ήξερε πιά τί έκανε, φώναζε τον Άγγουστο, και του είπε άτότομα.

Νά μην τους δώσεις νά γαινε. Καί νά μου κάγης μάλιστα τη χείρα νά τους πής νά ξεζουμπιστούν απ' το μαγαζί μου...Τι το ζάνουμε έδώ!...

Ο Άγγουστος τα είχε χάσει. Δεν μπορούσε νά πιστέψη πως ή κυρία Πλέξ μιλούσε με τα σωστά της. Κ' έπειδή φαινότανε σά νά διατάζε νά έτελέσθη τη διαταγή της, ή κυρία Πλέξ δεν κρατήθηκε πιά και φώναξε μ' όση δύναμη είχε, για νά την άνοώσουν έξενιο:

— Ο κύριος από καί έχει τρεις μήνες νά πληρώση. Νά του πής νά πάρη την κυρία που συνοδεύει και νά μου άδειάση τη γωνία. Ο Άλαιν Σαορέ την άκουσε. Τότε μονάχα κατάλαβε πως είχε καταχεραστή της καλοσύνης της. Σηκώθηκε κατακόκκινος απ' τη θέση του, πήρε τη γυναίκα που συνοδεύε απ' το μπράτσο, ξένω έζεινη γελούσε ιδιότροπα, και βγήκαν έξω.

Ύστερ από λίγο καιρό, όδες οι έφημερίδες του Παρισιού, άφιερώναν ένθουσιώδη άρθρα για τον Άλαιν Σαορέ, στα όποια όμολογούσανε την ποιητική μεγαλοφάνια του νέου... και περιέγραφαν συγχρόνος τις δραματικές λεπτομέρειες της τραγικής αυτοκτονίας του!

Ο νεαρός και μάγος ποιητής Άλαιν Σαορέ έπεσε μία σοτει νη νύχτα στο Σηκουάνα και πνίγηκε...

Καί τώρα ή κυρία Πλέξ ζάνει πιερά. Κάθε βράδι κλειδώνεται στο δομάτιό της, παίρνει τον τόμο ποιημάτων του και ξαναδιαβάζει τα μελαγχολικά έξενια τραγούδια που τα έχει μάθει πια απ' έξω, ενώ τα δάκρυα τρέχουν ποτάμι απ' τα μάτια της και ή καρδιά της έσοκίζεται από τρυφερά. Γιατί είναι βεβαία πως ο μάγος ποιητής Άλαιν Σαορέ θ' αυτοκτόνησε για νά γλυτώση απ' τα μαρτύρια της πείνας!...

Μαργαρίτα Κομερ

Δέν θέλω δόξαν! προτιμώ ή ύπαρξίς μου πάσα νά άντηγή εις γυναικός έρόσης της καρδίας, και ή ζωή μου ως τερπνόν τ' όναρ διαβάσει εις τού θανάτου άγνωστος νά πέση την σοτίαν.
Δ. Παπαρρηγόπουλος

Η καρδιά της έσοκίζεται από τρυφερά...